

[Poul Hartling.]

land videre i teksten, ville EF-landene have fretrukket at kunne støtte alle de ti apartheid-resolutioner, men da de indeholder uacceptable formuleringer og afsnit, må man afstå eller stemme imod. Konklusionen blev derfor, at syv EF-lande stemte imod, mens Irland afstod, men det niende, Danmark, stemte for.

Hvad sagde da Danmark i sin stemmeforklaring? Jo, der står efter henvisningen til Holland, som jeg har nævnt, og også en henvisning til en norsk stemmeforklaring, at vi mente, vi måtte stemme for et forbud mod våbensalg til Sydafrika – våbensalg til andre lande og fremmede tropper i andre lande i Afrika er der ingen resolutioner om, og det er ikke inddraget i dette her – her har man altså koncentreret tankegangen alene på Sydafrika, og dér måtte vi stemme for et forbud mod våbensalg til Sydafrika.

Men Danmark har, siger vi, alvorlige indvendinger imod to indledende afsnit, hvor nogle lande, der står Danmark nær, bliver hængt ud. Vi beklager, siger den danske regering, disse generaliserende og uberettigede beskyldninger mod bestemte lande, nævnt ved navn. Danmark har derfor overvejet at afstå, fordi en sådan konfrontation ikke hører hjemme i FN. I en delafstemning ville vi have stemt imod disse afsnit.

Jeg har ikke noget at indvende imod stemmeforklaringen, men jeg har noget at indvende mod den konklusion, man så drager af den, for resultatet af regeringens overvejelser, hvem der så end måtte have påvirket dem, var, at man så alligevel stemte for resolutionen. Det er venstres opfattelse, at man valgte forkert, og man valgte anderledes end de partier, som man plejer at danne flertal med i disse sager.

Jeg vil altså gerne resumere, at det ikke drejer sig om Afrikapolitikken i almindelighed, heller ikke om, hvorvidt regeringen skulle vælge at stå sammen med Norden eller stå sammen med EF eller sådan noget. Det drejer sig alene om, at regeringen skulle vælge et standpunkt, der er i overensstemmelse med det flertal i folketinget, der ellers er basis for regeringens udenrigspolitik. Venstre lægger stor vægt på, at der er et solidt flertal bag dansk udenrigspolitik; regeringen vil også vide, at den her kan finde venstre og stole på venstre.

Men det flertal, der eventuelt kan mobiliseres bag den afgørelse, vi taler om – hvis det er

et flertal – består af socialdemokratiet og de radikale, vel at mærke suppleret med SF, DKP og VS. Det er disse tre partier, der er udslagsgivende, det er dem, regeringen ellers ikke plejer at lytte til i udenrigspolitiske sager.

Derfor er det min alvorlige advarsel til regeringen: hvis man ikke vil sætte store ting på spil, og større end det, vi her taler om, bør man ikke af hensyn til disse socialistiske partier forlade de partier, der ellers skal lægge ryg til regeringens udenrigspolitik.

Jørgen Junior (FP):

Den danske regering får i disse dage øretæver for, at den ikke har vist sig i stand til at føre en blot nogenlunde acceptabel politik på det økonomiske område. Regeringen bør på det specielle område, vi behandler i dag, også klart fra vores side få at vide, at den fører en uacceptable politik, der efter vor opfattelse ikke tjener det danske folks interesser.

Hvorfor og hvordan har den danske regering ført en forfejlet Afrikapolitik? Det må være nogle af de første spørgsmål, man stiller sig selv. »Hvorfor« er svært at svare på. Det kan enten skyldes manglende forståelse for konsekvenserne, eller det kan skyldes, at man bevidst stiler imod at styrke kræfter i det sydlige Afrika, der modsvarer dem, man angiveligt bekæmper på det hjemlige plan.

»Hvordan« er lettere at besvare. Først må man nok gøre sig klart, hvorfor Afrika er et så væsentligt område, at man med god samvittighed kan tale om regeringens forfejlede Afrikapolitik til skade for danske borgeres interesser. Afrika er vigtig af to grunde for den danske befolkning, væsentligst i nuet, fordi Afrika er et stort marked og måske i særdeleshed et stort potentielt marked: kun en ganske lille del af den afrikanske befolkning er endnu kommet til et stade, hvor en sammenligning er mulig med europæiske forhold. Endnu består store grupper af primitive ufolk, der nu pludselig mødes med en ny, teknisk forbrugerverden, der domineres af få veluddannede, der i øvrigt for en meget stor dels vedkommende udbytter de svagt funderede i højere grad, end det endog var tilfældet under koloniperioden. Korrupsion, magtmisbrug, manglende respekt for menneskerettigheder blandes med store ord om ideologier, uafhængighed og, for at skjule sin egen elendighed, angreb på stater, hvor samfundet kan fungere. Men trods dette er det et nyt marked, der gerne vil lære at forbruge, og